Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MICHAL BOBEK
της 27ης Οκτωβρίου 2016[1]

Υπόθεση C-551/15

Pula Parking d.o.o.
κατά
Sven Klaus Tederahn

[αίτηση του Općinski sud u Puli-Pola (πρωτοδικείο Pula, Κροατία)για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Διαχρονική εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης — Σύμβαση παροχής υπηρεσιών — Σύμβαση συναφθείσα μεταξύ δημόσιου φορέα και ιδιώτη — Acta iure imperii — Πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012 — Συμβολαιογραφικά και δικαστικά καθήκοντα — Έννοια του όρου "δικαστήριο"»

I – Εισαγωγή

1. Ο S. K. Tederahn (στο εξής: καθού) είναι κάτοικος Γερμανίας. Το 2010, στάθμευσε το αυτοκίνητό του σε χώρο σταθμεύσεως στην πόλη Pula της Κροατίας. Δεν κατέβαλε το τέλος σταθμεύσεως. Πέντε χρόνια αργότερα, η δημόσια επιχείρηση, Pula Parking d.o.o. (στο εξής: Pula Parking ή επισπεύδουσα), στην οποία έχει ανατεθεί η διαχείριση του χώρου σταθμεύσεως, υπέβαλε ενώπιον συμβολαιογράφου της Κροατίας αίτηση για την έκδοση διαταγής εκτελέσεως σε βάρος του καθού. Ο καθού προσέφυγε κατά της εν λόγω διαταγής. Σύμφωνα με την τυπική διαδικασία που εφαρμόζεται σε εθνικό επίπεδο, η υπόθεση παραπέμφθηκε στη συνέχεια ενώπιον του αρμοδίου εθνικού δικαστηρίου, του Općinski sud u Puli-Pola (Πρωτοδικείο Pula, Κροατία), που είναι εν προκειμένω το αιτούν δικαστήριο.

2. Το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινισθεί αν η συγκεκριμένη υπόθεση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (στο εξής: κανονισμός)[2]. Ειδικότερα υποβάλλει δύο ερωτήματα. Πρώτον, δεδομένου ότι η επισπεύδουσα είναι εξουσιοδοτημένη δημόσια επιχείρηση, εμπίπτει η συγκεκριμένη υπόθεση στην έννοια των αστικών και εμπορικών υποθέσεων; Δεύτερον, καλύπτονται οι Κροάτες συμβολαιογράφοι που εκδίδουν διαταγές εκτελέσεως από τον κανονισμό, ο οποίος αφορά «αποφάσεις» που εκδίδονται από «δικαστήρια»;

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

2 — Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012 (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1).

II – Νομικό πλαίσιο

Α – *Το δίκαιο της Ένωσης*

1. Ο κανονισμός 1215/2012

3. Στις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού προβλέπεται ότι:

«10. Το πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού πρέπει να καλύπτει όλες τις κύριες αστικές και εμπορικές υποθέσεις εκτός από κάποια σαφώς καθορισμένα ζητήματα.

[…]

15. Οι κανόνες περί διεθνούς δικαιοδοσίας θα πρέπει να παρουσιάζουν υψηλό βαθμό προβλεψιμότητας και να βασίζονται στην αρχή της γενικής δωσιδικίας της κατοικίας του εναγομένου. […]

16. Η δωσιδικία της κατοικίας του εναγομένου πρέπει να συμπληρωθεί από εναλλακτικές δωσιδικίες που θα ισχύουν λόγω του στενού συνδέσμου μεταξύ του δικαστηρίου και της διαφοράς ή για την ορθή απονομή της δικαιοσύνης. […]»

4. Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού ορίζει ότι:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει, ιδίως, φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή την ευθύνη κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας (acta jure imperii).»

5. Το άρθρο 1, παράγραφος 2, εξαιρεί ορισμένους τομείς από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού, μεταξύ άλλων τις πτωχεύσεις, την κοινωνική ασφάλιση, τη διαιτησία, τις υποχρεώσεις διατροφής και τις κληρονομικές σχέσεις.

6. Στο άρθρο 2 περιλαμβάνεται ένας κατάλογος ορισμών μεταξύ των οποίων και οι ακόλουθοι:

α) ως “απόφαση” νοείται κάθε απόφαση που εκδίδεται από δικαστήριο του κράτους μέλους, όποια και αν είναι η ονομασία της, π.χ. διάταξη, εντολή, απόφαση ή διαταγή εκτελέσεως, καθώς και κάθε απόφαση για τον προσδιορισμό των δικαστικών εξόδων από το γραμματέα του δικαστηρίου.

Για τους σκοπούς του κεφαλαίου ΙΙΙ, ο όρος “απόφαση” περιλαμβάνει ασφαλιστικά μέτρα, που διατάσσονται από δικαστήριο το οποίο έχει διεθνή δικαιοδοσία επί της ουσίας της υποθέσεως δυνάμει του συγκεκριμένου κανονισμού. Δεν περιλαμβάνει ασφαλιστικά μέτρα που διατάσσονται από τέτοιο δικαστήριο χωρίς κλήτευση του εναγομένου, εκτός εάν η απόφαση που προβλέπει το μέτρο έχει επιδοθεί στον εναγόμενο πριν από την εκτέλεσή της.»

7. Το άρθρο 3 του κανονισμού ορίζει ειδικότερα ότι:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού ο όρος “δικαστήριο” περιλαμβάνει τις ακόλουθες αρχές στο μέτρο που είναι αρμόδιες για ζητήματα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού:

α) στην Ουγγαρία, στις συνοπτικές διαδικασίες διαταγών πληρωμής (fizetési meghagyásos eljárás), τον συμβολαιογράφο (közjegyző)·

β) στη Σουηδία, στις συνοπτικές διαδικασίες διαταγών πληρωμής (betalningsföreläggande) και αρωγής (handräckning), την Αρχή αναγκαστικής είσπραξης (Kronofogdemyndigheten).»

8. Με το άρθρο 4 θεσπίζεται γενικός κανόνας κατά τον οποίον δικαιοδοσία έχουν τα δικαστήρια του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο εναγόμενος.

9. Το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο α′, ορίζει ότι, όσον αφορά τις διαφορές εκ συμβάσεως, ο καθού μπορεί να εναχθεί και ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή. Με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β′, διευκρινίζεται ότι, στην περίπτωση της πωλήσεως εμπορευμάτων, τόπος εκπληρώσεως της παροχής είναι ο τόπος όπου, δυνάμει της συμβάσεως, έγινε ή έπρεπε να γίνει η παράδοση των εμπορευμάτων, ενώ στην περίπτωση της παροχής υπηρεσιών, είναι ο τόπος όπου έγινε ή έπρεπε να γίνει η παροχή των υπηρεσιών. Στο στοιχείο γ′ του άρθρου 7, παράγραφος 1, προβλέπεται ότι σε όλες τις άλλες περιπτώσεις εφαρμόζεται ο γενικός κανόνας του στοιχείου α′ του άρθρου αυτού 7, παράγραφος 1.

10. Το άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ορίζει ότι σε υποθέσεις μισθώσεων ακινήτων μέγιστης διάρκειας έξι μηνών διεθνή δικαιοδοσία έχουν και τα δικαστήρια του κράτους μέλους της τοποθεσίας του ακινήτου.

11. Στο άρθρο 66 προβλέπεται ότι ο κανονισμός εφαρμόζεται στις αγωγές που ασκούνται κατά ή μετά την 10η Ιανουαρίου 2015.

Β – *Το εθνικό δίκαιο*

1. Ο νόμος περί αναγκαστικής εκτελέσεως

12. Κατά το άρθρο 278 του Ovršni zakon (νόμου περί αναγκαστικής εκτελέσεως)[3], οι συμβολαιογράφοι αποφαίνονται επί αιτήσεων για την κίνηση διαδικασίας εκτελέσεως βάσει εγγράφων που αποτελούν πλήρη απόδειξη σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου αυτού.

13. Κατά το άρθρο 279, παράγραφοι 1 και 3, του νόμου περί αναγκαστικής εκτελέσεως, κατά τόπον αρμόδιος, όσον αφορά τους εκτελεστούς τίτλους, είναι ο συμβολαιογράφος η έδρα του οποίου βρίσκεται στη διοικητική περιφέρεια του τόπου της κατοικίας ή της έδρας του καθού η εκτέλεση. Αν η αίτηση για την κίνηση διαδικασίας εκτελέσεως υποβληθεί ενώπιον συμβολαιογράφου που δεν είναι κατά τόπον αρμόδιος, το δικαστήριο την απορρίπτει.

14. Σύμφωνα με τη διάταξη περί παραπομπής, δυνάμει του άρθρου 282, παράγραφος 3, του νόμου περί αναγκαστικής εκτελέσεως, ο συμβολαιογράφος ενώπιον του οποίου ασκείται εμπροθέσμως παραδεκτή και βάσιμη ανακοπή κατά διαταγής που εξέδωσε ο ίδιος διαβιβάζει προς έλεγχο τον φάκελο στο αρμόδιο δικαστήριο, το οποίο εκδίδει απόφαση επί της ανακοπής σύμφωνα με τα άρθρα 57 και 58 του νόμου αυτού.

2. Οι κανονισμοί περί σταθμεύσεως

15. Σύμφωνα με τη διάταξη περί παραπομπής, η στάθμευση στην πόλη της Pula ρυθμίζεται από τον κανονισμό που διέπει την είσπραξη των τελών σταθμεύσεως και τον έλεγχο της σταθμεύσεως σε δημόσιους χώρους σταθμεύσεως της 16ης Δεκεμβρίου 2009[4] και της 11ης Φεβρουαρίου 2015 (στο εξής: κανονισμός περί σταθμεύσεως)[5].

3 — *Narodne novine* (Επίσημη Εφημερίδα) αριθ. 112/12, 25/13, 93/14.

4 — *Službene novine Grada Pule* (Επίσημη Εφημερίδα του Δήμου της Pula αριθ. 21/09).

5 — *Službene novine Grada Pule* (Επίσημη Εφημερίδα του Δήμου της Pula αριθ. 03/15).

16. Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι τα τεχνικά και οργανωτικά καθήκοντα, η είσπραξη των τελών, η φύλαξη των χώρων σταθμεύσεως των οχημάτων, η συντήρηση και η καθαριότητα, καθώς και άλλα καθήκοντα που αφορούν τους δημόσιους χώρους σταθμεύσεως για τους οποίους επιβάλλονται τέλη, ανατίθενται στην επιχείρηση Pula Parking, η οποία είναι δημόσια επιχείρηση που ανήκει στον Δήμο της Pula.

17. Ο κανονισμός περί σταθμεύσεως ορίζει περαιτέρω ότι οι χρήστες των θέσεων σταθμεύσεως προσχωρούν σε σύμβαση με την Pula Parking, τους χορηγείται εισιτήριο ισχύος 24 ωρών και αποδέχονται τους εφαρμοστέους γενικούς όρους της συμβάσεως. Οι χρήστες μπορούν να καταβάλλουν το τέλος σταθμεύσεως εντός οκτώ ημερών, μετά την παρέλευση των οποίων οφείλονται νόμιμοι τόκοι και προσαυξήσεις.

III – Τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία και τα προδικαστικά ερωτήματα

18. Στις 8 Σεπτεμβρίου 2010, ο καθού στάθμευσε το αυτοκίνητό του σε δημόσιο χώρο σταθμεύσεως στην πόλη Pula στα παράλια της Κροατίας. Κατά την αναχώρησή του, δεν κατέβαλε το ποσό των 100 κροατικών κούνα (HRK) (περίπου 13 ευρώ) που όφειλε για το ημερήσιο τέλος σταθμεύσεως. Δεν κατέβαλε το οφειλόμενο ποσό εντός των οκτώ επόμενων ημερών, με συνέπεια την προσαύξησή του με νόμιμους τόκους.

19. Την 1η Ιουλίου 2013, η Κροατία προσχώρησε στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

20. Στις 27 Φεβρουαρίου 2015, η επισπεύδουσα Pula Parking, εταιρία ανήκουσα στον Δήμο της Pula, στην οποία έχει ανατεθεί η διαχείριση του επίμαχου χώρου σταθμεύσεως με σχετική απόφαση της δημόσιας αρχής, ξεκίνησε τη διαδικασία για την είσπραξη του οφειλόμενου ποσού. Κατά την αυτή ημερομηνία, η επισπεύδουσα υπέβαλε ενώπιον συμβολαιογράφου με έδρα την Pula αίτηση για την έκδοση διαταγής εκτελέσεως για το ποσό των 100 HRK σε βάρος του καθού, επί τη βάσει «εγγράφου που αποτελεί πλήρη απόδειξη». Το εν λόγω έγγραφο ήταν το απόσπασμα από τα λογιστικά βιβλία της επισπεύδουσας, στο οποίο είχε καταγραφεί το ποσό που όφειλε ο καθού.

21. Η διαταγή εκτελέσεως εκδόθηκε στις 25 Μαρτίου 2015. Στις 21 Απριλίου 2015, ο καθού προσέβαλε την εν λόγω διαταγή και, σύμφωνα με το άρθρο 282, παράγραφος 3, του νόμου περί αναγκαστικής εκτελέσεως, η υπόθεση παραπέμφθηκε ενώπιον του Općinski sud u Puli-Pola (πρωτοδικείο Pula), που είναι το αιτούν δικαστήριο. Ο καθού υποστήριξε ενώπιον του δικαστηρίου ότι ο συμβολαιογράφος δεν ήταν ούτε καθ' ύλην ούτε κατά τόπον αρμόδιος να εκδώσει διαταγή εκτελέσεως βάσει αποτελούντος πλήρη απόδειξη εγγράφου σε βάρος πολίτη άλλου κράτους μέλους της Ένωσης.

22. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Općinski sud u Puli-Pola (πρωτοδικείο Pula) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1. Λαμβανομένης υπόψη της νομικής φύσεως της σχέσεως που υφίσταται μεταξύ των διαδίκων, έχει ο κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 εφαρμογή εν προκειμένω;

2. Αφορά ο κανονισμός […] 1215/2012 την αρμοδιότητα των συμβολαιογράφων στη Δημοκρατία της Κροατίας;»

23. Γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν η επισπεύδουσα, ο καθού, η Κροατική, η Γερμανική και η Ελβετική Κυβέρνηση, καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Οι διάδικοι που συμμετείχαν στην έγγραφη προδικασία, με εξαίρεση τη Γερμανική και την Ελβετική Κυβέρνηση, ανέπτυξαν και προφορικές παρατηρήσεις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 14ης Ιουλίου 2016.

IV – Εκτίμηση

Α – *Επί του παραδεκτού*

1. Συμφωνία της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως με το κροατικό δίκαιο

24. Ο καθού υποστηρίζει ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως πρέπει να απορριφθεί επειδή δεν πληροί τις προϋποθέσεις που τίθενται από το κροατικό δίκαιο. Συναφώς, ο καθού επισημαίνει, ειδικότερα, ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως περιβάλλεται τον τύπο υπομνήματος και όχι δικαστικής διατάξεως. Ο καθού προβάλλει, ακόμη, ότι άσκησε έφεση κατά της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως ενώπιον εθνικού δικαστηρίου.

25. Κατά πάγια νομολογία, το Δικαστήριο δεν εξετάζει «αν η απόφαση περί παραπομπής έχει εκδοθεί σύμφωνα με τους οργανωτικούς και δικονομικούς κανόνες του εθνικού δικαίου. Το Δικαστήριο δεσμεύεται από την απόφαση περί παραπομπής που εξέδωσε δικαστήριο κράτους μέλους, εφόσον η απόφαση αυτή δεν ακυρώθηκε κατόπιν ασκήσεως ενδίκου μέσου που ενδεχομένως προβλέπει το εθνικό δίκαιο» [6].

26. Συνεπώς, όσον αφορά τον συγκεκριμένο τύπο της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, η ανωτέρω παρατιθέμενη νομολογία επιβεβαιώνει ότι πρόκειται για ζήτημα που εναπόκειται στην αποκλειστική αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων. Επιπροσθέτως, όσον αφορά την ενδεχόμενη άσκηση ενδίκου μέσου κατά της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως σε εθνικό επίπεδο, δεν έχει περιέλθει εις γνώση του Δικαστηρίου τυχόν ακύρωση της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στην παρούσα υπόθεση. Επίσης, δεν έχει γνωστοποιηθεί επισήμως στο Δικαστήριο δεν έχει καν λάβει τυχόν άσκηση ενδίκου μέσου. Συνεπώς, ει μη μόνον εάν το αιτούν δικαστήριο γνωστοποιήσει στο Δικαστήριο ότι επιθυμεί να ανακαλέσει την αίτησή του περί παραπομπής [7], το δεύτερο νομίμως επιλαμβάνεται της υποθέσεως.

27. Για τους λόγους αυτούς, τα ανωτέρω επιχειρήματα του καθού δεν θέτουν υπό αμφισβήτηση το παραδεκτό της αιτήσεως του εθνικού δικαστηρίου.

2. Η δυνατότητα εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης ratione temporis

28. Η υπό κρίση συμβατική υποχρέωση γεννήθηκε στις 8 Σεπτεμβρίου 2010. Η Κροατία προσχώρησε στην Ευρωπαϊκή Ένωση την 1η Ιουλίου 2013. Ο κανονισμός 1215/2012 τέθηκε σε ισχύ στις 10 Ιανουαρίου 2015. Υπό τις συνθήκες αυτές, το ερώτημα που τίθεται είναι αν ο εν λόγω κανονισμός εφαρμόζεται ratione temporis.

29. Σύμφωνα με το άρθρο 2 της Πράξεως Προσχωρήσεως της Κροατίας (στο εξής: Πράξη Προσχωρήσεως) [8], το δίκαιο της Ένωσης έχει άμεση δεσμευτική ισχύ στην Κροατία από την 1η Ιουλίου 2013 [9].

6 — Απόφαση της 11ης Ιουλίου 1996, SFEI κ.λπ. (C-39/94, EU:C:1996:285, σκέψη 24)· βλ., επίσης, αποφάσεις της 14ης Ιανουαρίου 1982, Reina (C-65/81, EU:C:1982:6, σκέψη 7), και της 11ης Απριλίου 2000, Deliège (C-51/96 και C-191/97, EU:C:2000:199, σκέψη 29).

7 — Ενδιαφέρει, βεβαίως, η απόφαση του *αιτούντος* δικαστηρίου, και όχι κατ' ανάγκη του *αποφαινόμενου κατ' έφεση* δικαστηρίου. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να συνάγει συμπεράσματα από την απόφαση επί της εφέσεως που ενδεχομένως να ασκηθεί κατά της αιτήσεώς του περί παραπομπής – βλ. απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2008, Cartesio (C-210/06, EU:C:2008:723, και ειδικότερα σκέψεις 93 και 97).

8 — Πράξη περί των όρων προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Κροατίας και των προσαρμογών της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ 2012, L 112, σ. 21).

9 — Εκτός και αν προβλέπεται διαφορετική προθεσμία στην Πράξη Προσχωρήσεως ή τα Παραρτήματα αυτής. Στην παρούσα υπόθεση δεν ισχύουν τέτοιου είδους εξαιρέσεις.

30. Το άρθρο 66 του κανονισμού ορίζει ότι αυτός εφαρμόζεται «στις αγωγές που ασκούνται […]… κατά ή μετά τη 10η Ιανουαρίου 2015».

31. Στην παρούσα υπόθεση, η διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως ξεκίνησε στις 27 Φεβρουαρίου 2015. Ανακοπή κατά της διαδικασίας αυτής ασκήθηκε στις 21 Απριλίου 2015.

32. Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι οι κανόνες περί διεθνούς δικαιοδοσίας και εκτελέσεως που περιλαμβάνονται στον κανονισμό είχαν πλήρη ισχύ στην Κροατία κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα, ήτοι κατά το χρόνο κινήσεως της ένδικης διαδικασίας, ανεξαρτήτως αν η ημερομηνία αυτή προσδιορίζεται στις 27 Φεβρουαρίου ή στις 21 Απριλίου 2015.

33. Δεν έχει σημασία το γεγονός ότι, εν προκειμένω, η διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως αφορά περιστατικά που έλαβαν χώρα πριν την προσχώρηση της Κροατίας. Όπως επιχείρησα να εξηγήσω σε άλλη περίπτωση, η αρχή της άμεσης ισχύος του δικαίου της Ένωσης στις διαρκούσες έννομες σχέσεις παρέχει τη δυνατότητα τροποποιήσεως των σχέσεων αυτών στο μέλλον [10]. Κυρίως όμως, στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, η εφαρμογή μεταγενέστερης ισχύος κανόνων της Ένωσης όσον αφορά γεγονότα που έλαβαν χώρα πριν την προσχώρηση είναι αναμενόμενη όσον αφορά τους κανόνες περί εκτελέσεως και τους εν γένει δικονομικούς κανόνες. Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι η εκτέλεση ληξιπρόθεσμων απαιτήσεων διέπεται από τους κανόνες που έχουν εφαρμογή κατά τον χρόνο ενάρξεως της διαδικασίας αναγκαστικής εκτελέσεως, και όχι από τους δικονομικούς κανόνες που ίσχυαν κατά τον χρόνο συνάψεως της αρχικής συμβάσεως.

34. Το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώνεται από τη νομολογία του Δικαστηρίου όσον αφορά τη διαχρονική εφαρμογή των κανόνων της Ένωσης για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων. Συγκεκριμένα, στην υπόθεση Collin [11], για παράδειγμα, το Δικαστήριο εκλήθη να εξετάσει σύμβαση εργασίας που είχε συναφθεί και είχε λυθεί πριν την έναρξη ισχύος της Συμβάσεως των Βρυξελλών, η οποία αποτελεί προάγγελο του κανονισμού [12]. Η σχετική αγωγή ασκήθηκε μετά την έναρξη ισχύος της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι, για να εφαρμοσθούν οι κανόνες για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων, «η μόνη αναγκαία και επαρκής προϋπόθεση […] συνίσταται στο να ασκηθεί η αγωγή μετά [από τη θέση του κανονισμού σε ισχύ] [13]».

35. Αμφισβητώντας τη δυνατότητα εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης ratione temporis στην παρούσα υπόθεση, ο καθού επικαλείται σχετικώς τη διάταξη που εξέδωσε το Δικαστήριο στην υπόθεση VG Vodoopskrba [14] . Στην υπόθεση εκείνη, το Δικαστήριο απεφάνθη ότι είναι αναρμόδιο, με το σκεπτικό, όμως, ότι το αιτούν δικαστήριο ζητούσε την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης όσον αφορά τις ουσιαστικές διατάξεις συμβάσεως που είχε συναφθεί και είχε σαφώς εν μέρει εκτελεστεί πριν την προσχώρηση της Κροατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό θα μπορούσε ενδεχομένως να

10 — Βλ. προτάσεις μου στην υπόθεση Nemec (C-256/15, EU:C:2016:619, σημεία 25 έως 44).

11 — Απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 1979, Sanicentral (C-25/79, EU:C:1979:255, σκέψη 6). Η σχετική νομολογία που αναπτύχθηκε υπό την ισχύ του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1), και της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), που προϊσχυσαν του κανονισμού 1215/2012, εφαρμόζεται και όσον αφορά τον κανονισμό 1215/2012 στις περιπτώσεις που οι σχετικές διατάξεις «μπορούν να χαρακτηρισθούν ως ισοδύναμες». Επιπλέον, η ανάγκη να διασφαλισθεί η συνέχεια όσον αφορά την ερμηνεία των κανονιστικών αυτών πράξεων επισημαίνεται και στην αιτιολογική σκέψη 34 του κανονισμού 1215/2012. Βλ., για παράδειγμα, απόφαση της 11ης Απριλίου 2013, Sapir κ.λπ. (C-645/11, EU:C:2013:228, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

12 — Η υπόθεση Collin αφορούσε τη Σύμβαση των Βρυξελλών, αλλά η σχετική νομολογία μπορεί να εφαρμοσθεί κατ' αναλογίαν. Το άρθρο 54 της εν λόγω Συμβάσεως προέβλεπε επίσης ρητώς την εφαρμογή της στις αγωγές που ασκούνταν μετά την έναρξη της ισχύος της (βλ. υποσημείωση 11 των παρουσών προτάσεων). Βλ., προσφάτως, ειδικότερα όσον αφορά τη διαχρονική εφαρμογή του κανονισμού 1215/2012 σε σχέση με την προσχώρηση νέων κρατών μελών, τις προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση Kostanjevec (C-185/15, EU:C:2016:397, σημεία 24 επ.).

13 — Κατ' ευρύτερη αναλογία, η ίδια προσέγγιση υιοθετήθηκε και στο πλαίσιο της αναγκαστικής εισπράξεως, μετά την προσχώρηση, διοικητικών τελών επιβληθέντων πριν από την προσχώρηση –βλ. απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2010, Kyrian (C-233/08, EU:C:2010:11).

14 — Διάταξη της 5ης Νοεμβρίου 2014 (C-254/14, EU:C:2014:2354).

οδηγήσει στην επαναξιολόγηση περιστατικών προγενέστερων της προσχωρήσεως. Αντιθέτως, η παρούσα υπόθεση αφορά αποκλειστικά και μόνον την (εν εξελίξει και εκ της φύσεώς της μελλοντική) εκτέλεση βέβαιης χρηματικής απαιτήσεως, ενώ και η διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως ξεκίνησε σαφώς μετά την προσχώρηση.

36. Για τους λόγους αυτούς, εκτιμώ ότι το Δικαστήριο είναι ratione temporis αρμόδιο να απαντήσει στα ερωτήματα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο όσον αφορά την ερμηνεία του κανονισμού 1215/2012.

3. Η υποθετική φύση του δεύτερου ερωτήματος

37. Τίθεται ζήτημα όσον αφορά την υποθετική φύση που ενδεχομένως έχει το δεύτερο ερώτημα του εθνικού δικαστηρίου. Το ζήτημα αυτό αναλύεται κατωτέρω στα σημεία 56 έως 61 των παρουσών προτάσεων, στα πλαίσια της συνολικής αξιολογήσεως του ερωτήματος αυτού.

Β – *Επί της ουσίας*

1. Επί του πρώτου ερωτήματος

38. Το εθνικό δικαστήριο ερωτά αν η συγκεκριμένη υπόθεση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού. Συναφώς αναφέρεται «στη νομική φύση της σχέσεως που υφίσταται μεταξύ των διαδίκων». Όπως το αντιλαμβάνομαι, με την αναφορά του αυτή το εθνικό δικαστήριο ζητεί να διευκρινισθεί αν η συγκεκριμένη υπόθεση εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων», λαμβάνοντας υπόψη, αφενός, τη φύση της επισπεύδουσας ως δημόσιας εξουσιοδοτημένης επιχειρήσεως, αφετέρου, τον τύπο της επίμαχης συμβάσεως.

39. Για τους λόγους παρατίθενται κατωτέρω, θεωρώ ότι σαφέστατα εμπίπτει.

40. Ο όρος «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» αποτελεί αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης[15]. Η έννοια αυτή «οριοθετείται ουσιαστικά με βάση τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τη φύση των εννόμων σχέσεων μεταξύ των εμπλεκομένων στη διαφορά διαδίκων ή του αντικειμένου αυτής[16]».

41. Στην παρούσα υπόθεση, η επισπεύδουσα εκμίσθωσε θέση σταθμεύσεως στον καθού.

42. Με τους ισχυρισμούς του, ο καθού προβάλλει ότι η σύμβαση που συνήφθη μεταξύ των διαδίκων της κύριας δίκης είναι σύμβαση μισθώσεως και όχι σύμβαση παροχής υπηρεσιών. Ο χαρακτηρισμός αυτός, όπως υποστηρίζει ο καθού, θα συνεπαγόταν και τη μείωση της προθεσμίας παραγραφής που ισχύει για τις απορρέουσες από τη σύμβαση αξιώσεις. Επί τη βάσει αυτή, ο καθού αμφισβητεί την αρμοδιότητα που κατά το εθνικό δίκαιο έχουν οι συμβολαιογράφοι της Κροατίας, υποστηρίζοντας ότι, σύμφωνα με το κροατικό δίκαιο, η αρμοδιότητα όσον αφορά τις συμβάσεις μισθώσεως ανήκει στα δικαστήρια.

43. Ανεξαρτήτως της βασιμότητας των επιχειρημάτων αυτών, πρόκειται για ζήτημα που εναπόκειται στην κρίση του εθνικού δικαστηρίου. Δεν επηρεάζει την ουσία του ερωτήματος που υπεβλήθη στο Δικαστήριο, ήτοι, αν η συγκεκριμένη σύμβαση εμπίπτει στο πεδίο «των αστικών και εμπορικών υποθέσεων» δυνάμει του κανονισμού[17].

15 — Απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2007, Λεχουρίτου κ.λπ. (C-292/05, EU:C:2007:102, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

16 — Προαναφερθείσα απόφαση της 11ης Απριλίου 2013, Sapir κ.λπ. (C-645/11, EU:C:2013:228, σκέψη 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

17 — Θα μπορούσε ενδεχομένως να ασκήσει επιρροή όσον αφορά την επιλογή της συγκεκριμένης βάσεως για τη θεμελίωση της διεθνούς δικαιοδοσίας σύμφωνα με τον κανονισμό (το άρθρο 7 αφορά τις συμβάσεις παροχής υπηρεσιών ενώ το άρθρο 24 τις μισθώσεις ακινήτων), ωστόσο τούτο δεν έχει σημασία για την ανάλυση που ακολουθεί.

44. Καταρχήν, τόσο οι συμβάσεις μισθώσεως όσο και οι συμβάσεις παροχής υπηρεσιών είναι δυνατόν να εμπίπτουν στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων», η οποία «πρέπει να καλύπτει όλες τις κύριες αστικές και εμπορικές υποθέσεις εκτός από κάποια σαφώς καθορισμένα ζητήματα [18]». Οι εξαιρέσεις πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικά [19].

45. Μια σύμβαση μεταξύ ιδιωτών με αντικείμενο τη μίσθωση θέσεως σταθμεύσεως, υπό κανονικές συνθήκες, θα ενέπιπτε στην έννοια των αστικών και εμπορικών υποθέσεων. Ωστόσο, εν προκειμένω αυτό αμφισβητείται λόγω του ότι η επισπεύδουσα είναι δημόσια επιχείρηση στην οποία ανατέθηκαν οι σχετικές αρμοδιότητες με πράξη δημόσιας αρχής [20].

46. Τίθεται συνεπώς το ερώτημα αν το γεγονός αυτό συνεπάγεται ότι η συμφωνία που συνήφθη μεταξύ των διαδίκων εκφεύγει του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού.

47. Κατά την άποψή μου όχι, για τους ακόλουθους λόγους.

48. Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού ρητώς αποκλείει από το πεδίο εφαρμογής του «τις φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή […]την ευθύνη κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας (acta jure imperii)». Η εξαίρεση αυτή επιβεβαιώθηκε και συγκεκριμενοποιήθηκε από τη νομολογία, κατά την οποία «οι διαφορές μεταξύ μιας δημόσιας αρχής και ενός προσώπου ιδιωτικού δικαίου αποκλείονται από το πεδίο εφαρμογής [του κανονισμού], στο μέτρο που η εν λόγω αρχή ενεργεί στο πλαίσιο της ασκήσεως δημόσιας εξουσίας» [21].

49. Στην παρούσα υπόθεση, ουδόλως προκύπτει ότι η σύναψη συμβάσεως με αντικείμενο τη μίσθωση θέσεων σταθμεύσεως ισοδυναμεί με «acta iure imperii», ήτοι, με πράξη που λαμβάνει χώρα στο πλαίσιο της ασκήσεως κρατικής εξουσίας. Πράγματι, η επισπεύδουσα ασκεί δραστηριότητα που της ανατέθηκε με πράξη δημόσιας αρχής. Ωστόσο, η δραστηριότητα αυτή, η εκμίσθωση δηλαδή θέσεων σταθμεύσεως, αποτελεί συνήθη εμπορική δραστηριότητα. Το γεγονός ότι η ανάθεση της ασκήσεως της δραστηριότητας αυτής έγινε με πράξη δημόσιας αρχής δεν την μετατρέπει αυτομάτως σε «acta iure imperii». Από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι, κατά την άσκηση της δραστηριότητάς της, η επισπεύδουσα ενεργεί κατά παρέκκλιση από τους κανόνες που διέπουν τις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών [22]. Συγκεκριμένα, όπως αναφέρεται στη διάταξη περί παραπομπής, η μη δυνατότητα παρεκκλίσεως όσον αφορά αυτού του τύπου τις συμβάσεις επιβεβαιώθηκε και με σχετική απόφαση που εξέδωσε το Ustavni sud (Συνταγματικό Δικαστήριο της Κροατίας).

50. Επιπροσθέτως, το χρηματικό ποσό που η επισπεύδουσα επιδιώκει να εισπράξει από τον καθού φαίνεται να συνιστά την αντιπαροχή για την υπηρεσία που αυτή του παρείχε. Από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι το χρηματικό αυτό ποσό αποτελεί ποινή ή κύρωση.

51. Το συμπέρασμα αυτό δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από το γεγονός ότι η επισπεύδουσα είναι επιχείρηση ανήκουσα εξ ολοκλήρου σε δημόσια αρχή. Η ιδιότητα αυτή δεν ταυτίζεται αφ' εαυτής με την περίπτωση εκείνη που το κράτος μέλος ασκεί προνομίες δημόσιας εξουσίας. Πολύ δε περισσότερο αυτό ισχύει όταν η δημόσια επιχείρηση ενεργεί όπως οποιαδήποτε άλλη επιχείρηση που δραστηριοποιείται σε συγκεκριμένη αγορά [23].

18 — Βλ. αιτιολογική σκέψη 10 του κανονισμού.

19 — Βλ., για παράδειγμα, απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, σκέψη 27).

20 — Βλ. σημεία 15 επ. των παρουσών προτάσεων.

21 — Απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2002, Henkel (C-167/00, EU:C:2002:555, σκέψη 26 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

22 — Προαναφερθείσα απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2002, Henkel (C-167/00, EU:C:2002:555, σκέψη 30).

23 — Προαναφερθείσα απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, σκέψη 37).

52. Για τους ανωτέρω λόγους, προτείνω το Δικαστήριο να απαντήσει στο πρώτο ερώτημα που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο ως ακολούθως: ο κανονισμός 1215/2012 έχει εφαρμογή σε περιστάσεις όπως αυτές της παρούσας υποθέσεως, όπου η σύμβαση για την παραχώρηση της χρήσεως θέσεως σταθμεύσεως συνάπτεται μεταξύ, αφενός, ενός ιδιώτη και, αφετέρου, ενός νομικού προσώπου που ανήκει σε δημόσια αρχή, εφόσον το δεύτερο δεν ασκεί δημόσια εξουσία.

2. Επί του δεύτερου ερωτήματος

53. Με το δεύτερο ερώτημά του το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν ο κανονισμός αφορά «την αρμοδιότητα των συμβολαιογράφων στη Δημοκρατία της Κροατίας».

54. Το εθνικό δικαστήριο δεν προσδιορίζει ρητώς τις συγκεκριμένες διατάξεις του κανονισμού στις οποίες αναφέρεται στο πλαίσιο του ερωτήματος αυτού. Ωστόσο, το ζήτημα που τελικώς τίθεται είναι αν οι Κροάτες συμβολαιογράφοι που εκδίδουν διαταγές εκτελέσεως έχουν την ιδιότητα του «δικαστηρίου» που εκδίδει «αποφάσεις» κατά την έννοια του κανονισμού.

55. Για τους λόγους που εκθέτω κατωτέρω, εκτιμώ ότι οι συμβολαιογράφοι δεν αποτελούν «δικαστήρια» κατά την έννοια αυτή.

α) Επί του παραδεκτού

56. Πριν να εξετάσω την ουσία, θα πρέπει να αναλύσω το προκαταρκτικό ζήτημα περί του παραδεκτού.

57. Εν προκειμένω, ο καθού άσκησε ανακοπή κατά της διαταγής εκτελέσεως που εξέδωσε συμβολαιογράφος και, κατά συνέπεια, η υπόθεση παραπέμφθηκε ενώπιον των κροατικών δικαστηρίων. Δεδομένου ότι ο συμβολαιογράφος δεν έχει πλέον αρμοδιότητα επί της διαφοράς, μήπως αυτό καθιστά το δεύτερο ερώτημα που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο αμιγώς υποθετικό, και κατά συνέπεια απαράδεκτο;

58. Κατά τη γνώμη μου, όχι.

59. Κατά πάγια νομολογία, τα ερωτήματα που υποβάλλουν τα εθνικά δικαστήρια θεωρούνται κατά τεκμήριο λυσιτελή[24]. Το Δικαστήριο δύναται να αρνηθεί να αποφανθεί επί ερωτήματος που του υπεβλήθη από εθνικό δικαστήριο μόνο όταν είναι πρόδηλο ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης δεν σχετίζεται με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το υπό κρίση ζήτημα είναι υποθετικής φύσεως ή όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά και νομικά δεδομένα που είναι αναγκαία για να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του υποβλήθηκαν.

60. Στην παρούσα υπόθεση, δεν θεωρώ ότι έχει ανατραπεί το προαναφερθέν τεκμήριο λυσιτέλειας. Δεν είναι σαφές τι είδους συνέπειες μπορεί να επέλθουν όσον αφορά την ένδικη διαδικασία σε εθνικό επίπεδο από την ενδεχόμενη αρνητική απάντηση του Δικαστηρίου στο δεύτερο ερώτημα. Αφενός, είναι πιθανόν μια τέτοιου είδους απάντηση να μην επιφέρει τελικώς καμία συνέπεια, δεδομένου ότι η υπόθεση εκκρεμεί επί του παρόντος ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, και όχι πλέον ενώπιον συμβολαιογράφου. Αφετέρου, η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα μπορεί, ιδιαίτερα αν είναι αρνητική, να επηρεάσει εξίσου την εθνική ένδικη διαδικασία εν συνόλω. Τα συγκεκριμένα ζητήματα διέπονται από το εθνικό δίκαιο. Εναπόκεινται στην κρίση του εθνικού δικαστηρίου, και όχι του Δικαστηρίου.

61. Ως εκ τούτου προτείνω το δεύτερο ερώτημα να θεωρηθεί παραδεκτό.

24 — Βλ., προσφάτως, απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2015, Pujante Rivera (C-422/14, EU:C:2015:743, σκέψη 20 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

β) Επί της ουσίας

i) Παρατηρήσεις όσον αφορά την προσαρμογή του κανονισμού 1215/2012 υπό το πρίσμα της προσχωρήσεως της Κροατίας

62. Η έννοια του «δικαστηρίου» δεν προσδιορίζεται στον κανονισμό. Ωστόσο, το άρθρο 3 του κανονισμού προβλέπει ότι ο όρος «δικαστήριο» περιλαμβάνει ειδικότερα τους Ούγγρους συμβολαιογράφους όταν αυτοί ασκούν τα καθήκοντά τους στο πλαίσιο συνοπτικών διαδικασιών διαταγών πληρωμής και την Αρχή αναγκαστικής είσπραξης στη Σουηδία όταν ασκεί καθήκοντα στο πλαίσιο συνοπτικών διαδικασιών διαταγών πληρωμής και αρωγής. Δεν περιλαμβάνεται στον κανονισμό ανάλογη διάταξη που να αναφέρεται στους Κροάτες συμβολαιογράφους που εκδίδουν διαταγές εκτελέσεως.

63. Ο κανονισμός εκδόθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 2012, λίγους μήνες πριν από την προσχώρηση της Κροατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση που έλαβε χώρα την 1η Ιουλίου 2013, αλλά μετά τη δημοσίευση της Πράξεως Προσχωρήσεως της 24ης Απριλίου 2012, η οποία περιλαμβάνει κατάλογο τεχνικών προσαρμογών στο παράγωγο δίκαιο [25].

64. Θα μπορούσε να ισχυρισθεί κανείς ότι ο κανονισμός βρίσκεται κάπου ενδιάμεσα: εκδόθηκε καθυστερημένα μεν όσον αφορά τη δυνατότητα υπαγωγής του σε τεχνικές προσαρμογές στο πλαίσιο της διαδικασίας προσχωρήσεως, πρόωρα δε όσον αφορά τη δυνατότητα της Κροατίας να διαμορφώσει το περιεχόμενό του ως κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

65. Επί τη βάσει αυτή, η Κροατική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι απλώς δεν ήταν εφικτό να συμπεριληφθούν οι συμβολαιογράφοι στο άρθρο 3 του κανονισμού.

66. Παρότι αντιλαμβάνομαι τα πρακτικά ζητήματα που τίθενται όσον αφορά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού, δεν θεωρώ ότι οι διαπιστώσεις αυτές θα πρέπει να επηρεάζουν την ερμηνεία του πεδίου εφαρμογής του. Η αρχή της ασφάλειας δικαίου επιτάσσει η ερμηνεία των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης να βασίζεται στο γράμμα τους. Αν η διατύπωση μιας διατάξεως επιδέχεται περισσότερες ερμηνείες, θα πρέπει να αναζητηθεί το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και ο σκοπός που επιδιώκει.

67. Οι εξαιρετικές ωστόσο περιστάσεις δεν δικαιολογούν απόκλιση από τους γενικούς αυτούς κανόνες που διέπουν τη νομοθετική ερμηνεία. Οι ασυνήθεις περιπτώσεις οδηγούν στην υιοθέτηση εσφαλμένων γενικών κανόνων. Οι εικαζόμενες προθέσεις ενός κράτους μέλους, οι οποίες δεν ευοδώθηκαν λόγω χρονοδιαγράμματος, δεν θα πρέπει να διαστρεβλώνουν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, το οποίο άλλωστε θα πρέπει να έχει ομοιόμορφη εφαρμογή έναντι όλων των κρατών μελών [26].

ii) Αποτελούν οι Κροάτες συμβολαιογράφοι που εκδίδουν διαταγές εκτελέσεως «δικαστήρια» που εκδίδουν «αποφάσεις»;

– Έλλειψη παγιωμένου ορισμού της έννοιας του «δικαστηρίου»

68. Ο κανονισμός προσδίδει αρκετά ευρεία έννοια στον όρο «αποφάσεις». Με τη διατύπωση «όποια και αν είναι η ονομασία της» [27], ο κανονισμός παραπέμπει σαφώς στους διάφορους χαρακτηρισμούς που σε εθνικό επίπεδο προσδιορίζουν την έννοια της «αποφάσεως». Επιπροσθέτως, σε άλλες γλωσσικές αποδόσεις του κανονισμού γίνεται χρήση ενός γενικότερου όρου που προσιδιάζει στον

25 — Βλ. παράρτημα ΙΙΙ της Πράξεως Προσχωρήσεως.

26 — Υπενθυμίζεται ότι ένα κράτος μέλος μπορεί να επιδιώξει να μετατρέψει τις προθέσεις του αυτές σε δεσμευτική νομοθεσία, μέσω της τυπικής νομοθετικής διαδικασίας που ισχύει σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

27 — Απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung κ.λπ. (C-456/11, EU:C:2012:719, σκέψεις 26 επ.)

ευρύτερο όρο «decision» που χρησιμοποιείται στην αγγλική γλώσσα [για παράδειγμα, «décision» (γαλλικά), «Entscheidung» (γερμανικά), «beslissing» (ολλανδικά), «rozhodnutí» (τσεχικά)]. Στον κανονισμό περιλαμβάνονται διάφορα παραδείγματα τέτοιων «αποφάσεων»: «διάταξη, εντολή, απόφαση ή διαταγή εκτελέσεως […] απόφαση για τον προσδιορισμό των δικαστικών εξόδων». Συνεπώς οι «διαταγές εκτελέσεως» περιλαμβάνονται ρητώς στον όρο «αποφάσεις».

69. Ωστόσο, «αποφάσεις» κατά την έννοια του κανονισμού είναι μόνον εκείνες που εκδίδονται από «δικαστήρια» [28]. Ο όρος «δικαστήριο» [29] δεν προσδιορίζεται στον κανονισμό.

70. Από *θεσμική* άποψη, η πρωτογενής έννοια του όρου «δικαστήριο» δεν είναι δυνατόν να περιλαμβάνει τους συμβολαιογράφους, οι οποίοι δεν αποτελούν «δικαιοδοτικά όργανα» [30] ήτοι, δεν αποτελούν μέρος της δικαιοδοτικής δομής [31]. Από λειτουργική άποψη, αυτό καθεαυτό το δίκαιο της Ένωσης αναγνωρίζει «ουσιαστικές διαφορές» μεταξύ της συμβολαιογραφικής και της δικαστικής λειτουργίας στο πλαίσιο των νομοθετικών συστημάτων [32]. Ενώ οι συμβολαιογράφοι ενδέχεται ενίοτε να ασκούν δικαστικά καθήκοντα σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, δεν είναι αυτός ο τυπικός ή κύριος ρόλος τους. Συνεπώς, ακόμα και από μία περισσότερο λειτουργική άποψη, οι συμβολαιογράφοι δεν αποτελούν δικαστήρια «κατά την κυριολεκτική έννοια του όρου» [33].

71. Εντούτοις, η σημασία που θα πρέπει να αποδοθεί στην πρωτογενή έννοια του όρου «δικαστήριο» στην παρούσα υπόθεση μειώνεται ενδεχομένως λόγω της διαφορετικής αποδόσεως του σχετικού όρου σε άλλες γλώσσες. Συνεπώς, για παράδειγμα, στην κροατική γλώσσα ο σχετικός όρος αποδίδεται ως «δικαστήριο» (sud), στη γαλλική ως «δικαιοδοσία» (juridiction), στην ισπανική ως «δικαιοδοτικό όργανο» (órgano jurisdiccional), στη γερμανική ως δικαστήριο (Gericht), στην τσεχική ως δικαστήριο (soud), στην ιταλική ως δικαιοδοτική αρχή (autorità giurisdizionale).

72. Δεδομένου ότι η φυσική σημασία των όρων επιδέχεται περισσότερες ερμηνείες, θα εξετάσω στη συνέχεια δύο σημαντικές πτυχές του πλαισίου και του σκοπού του κανονισμού, πριν προτείνω μία λύση επί της συγκεκριμένης υποθέσεως.

73. Πρώτον, το άρθρο 3 του κανονισμού είναι ενδεικτικό, καθώς προσδιορίζει συγκεκριμένα τους Ούγγρους συμβολαιογράφους και τη Σουηδική Αρχή αναγκαστικής είσπραξης (όταν εκδίδουν συγκεκριμένες πράξεις) ως «δικαστήρια», «για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού».

74. Η προσέγγιση αυτή αποτελεί ισχυρή ένδειξη ότι ο νομοθέτης δεν θεωρεί ότι οι Ούγγροι συμβολαιογράφοι και η Σουηδική Αρχή αναγκαστικής είσπραξης εμπίπτουν αυτομάτως στην έννοια του «δικαστηρίου» [34]. Εάν ενέπιπταν, δεν θα υφίστατο κανένας λόγος να υπάρξει ρητή αναφορά στα όργανα αυτά στον κανονισμό. Είναι προφανές ότι το άρθρο 3 ερμηνεύεται ως εξαίρεση ή διεύρυνση της φυσικής σημασίας της έννοιας του «δικαστηρίου».

28 — Ο όρος «απόφαση» στην αγγλική γλώσσα (και «sudska odluka» στην κροατική γλώσσα) αφεαυτού υποδηλώνει τον τύπο του οργάνου που πρέπει να εκδώσει την πράξη. Η έτερη προϋπόθεση που τίθεται στο άρθρο 2, στοιχείο α', του κανονισμού, ότι η απόφαση θα πρέπει να προέρχεται από δικαστήριο «κράτους μέλους», δεν ενδιαφέρει εν προκειμένω.

29 — Στην απόδοση του κανονισμού στην αγγλική γλώσσα χρησιμοποιούνται αδιακρίτως οι όροι «court» και «court or tribunal». Το ίδιο θα πράξω και εγώ στις παρούσες προτάσεις μου. Οι άλλες γλωσσικές αποδόσεις του κανονισμού είναι περισσότερο ακριβείς δεδομένου ότι σε αυτές γίνεται χρήση ενός μόνον όρου.

30 — Αποφάσεις της 2ας Ιουνίου 1994, Solo Kleinmotoren (C-414/92, EU:C:1994:221, σκέψη 17), και της 14ης Οκτωβρίου 2004, Mærsk Olie & Gas (C-39/02, EU:C:2004:615, σκέψη 45).

31 — Η έννοια της «αποφάσεως» καλύπτει και ορισμένες πράξεις που εκδίδονται από «το γραμματέα του δικαστηρίου». Συνεπώς, οι γραμματείς αυτοί μπορεί να θεωρηθούν ως μέρος του «δικαστηρίου» (βλ. προαναφερθείσα απόφαση της 2ας Ιουνίου 1994, Solo Kleinmotoren, C-414/92, EU:C:1994:221, σκέψεις 16 και 17). Ωστόσο, στην παρούσα υπόθεση, η αρμοδιότητα εκδόσεως διαταγών εκτελέσεως έχει ανατεθεί *εξωτερικώς*, στους συμβολαιογράφους, ήτοι, σε πρόσωπα εκτός της θεσμικής δικαιοδοτικής δομής, και όχι *εσωτερικώς*, εντός του πλαισίου της δικαιοδοτικής δομής.

32 — Απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2015, ERSTE Bank Hungary (C-32/14, EU:C:2015:637, σκέψη 47).

33 — Βλ. αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού (ΕΕ) 650/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Ιουλίου 2012, σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων, την αποδοχή και εκτέλεση δημόσιων εγγράφων στον τομέα της κληρονομικής διαδοχής και την καθιέρωση ευρωπαϊκού κληρονομητηρίου (ΕΕ 2012, L 201, σ. 107).

34 — Από το τεκμηριωμένο ιστορικό θεσπίσεως του κανονισμού δεν προκύπτει ο λόγος για τον οποίο θεσπίστηκε το άρθρο 3.

75. Κατά συνέπεια, αντίθετα με όσα ισχυρίζεται η Κροατική Κυβέρνηση, το άρθρο 3 δεν θα πρέπει, κατά την άποψή μου, να ερμηνευθεί ως μια απλή διευκρίνιση που αφορά οριακές περιπτώσεις. Τούτο ισχύει και διότι, όπως προανέφερα, οι συμβολαιογράφοι (και οι αρχές αναγκαστικής είσπραξης)[35] δεν αποτελούν «δικαστήρια» κατά τη συνήθη του όρου έννοια. Επιπλέον, αν, αντιθέτως, γινόταν δεκτό ότι οι συμβολαιογράφοι εμπίπτουν στη συνήθη έννοια του «δικαστηρίου»,, δεν είναι σαφές γιατί θα ήταν αναγκαίο να υπάρξει σχετική ρητή αναφορά στον κανονισμό και μάλιστα μόνον όσον αφορά συγκεκριμένα καθήκοντα που ασκούν οι Ούγγροι συμβολαιογράφοι, και όχι όσον αφορά άλλου είδους καθήκοντα που αυτοί ασκούν ή όσον αφορά τους συμβολαιογράφους άλλων κρατών μελών[36].

76. Κατά συνέπεια, η δομή και το γράμμα των άρθρων 2 και 3 του κανονισμού φαίνεται να επιβεβαιώνουν την εξαίρεση των συμβολαιογράφων από την έννοια του «δικαστηρίου».

77. Δεύτερον, ενδιαφέρουν εν προκειμένω και τα λοιπά ανάλογα νομοθετήματα που έχουν ως αντικείμενο τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε συγκεκριμένους τομείς (και ευρύτερα σε ζητήματα πολιτικής δικονομίας)[37]. Τα εν λόγω νομοθετήματα στηρίζονται σε διαφορετικές προσεγγίσεις. Ορισμένα εξ αυτών περιλαμβάνουν σαφείς ορισμούς της έννοιας του «δικαστηρίου», οι οποίοι είναι ευρείς και διαφοροποιημένοι[38] (ενδέχεται επίσης να χρησιμοποιούν και να προσδιορίζουν την έννοια και άλλων όρων)[39]. Σε άλλα νομοθετήματα, δεν προσδιορίζεται αυτός καθαυτός ο βασικός όρος, αλλά περιλαμβάνονται διευκρινιστικές ρυθμίσεις, όπως, για παράδειγμα, κατάλογος συγκεκριμένων οργάνων που θα πρέπει άνευ ετέρου να θεωρούνται ως «δικαστήρια»[40]. Αυτό ισχύει και στην περίπτωση του κανονισμού 1215/2012[41].

78. Το ζήτημα εν προκειμένω είναι ότι υφίσταται ελάχιστη οριζόντια σύγκλιση και, κατά μείζονα λόγο, ομοιομορφία, μεταξύ των επιμέρους νομοθετημάτων που εφαρμόζονται στον τομέα της πολιτικής δικονομίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Συνεπώς οποιαδήποτε προσπάθεια συστημικής προσεγγίσεως δεν βοηθά σημαντικά. Ο προσδιορισμός της έννοιας του «δικαστηρίου» σαφώς εξαρτάται σε σημαντικό

35 — Οι οποίες, εξ ορισμού, θεωρείται ότι αποτελούν μέρος της εκτελεστικής και όχι της δικαστικής εξουσίας. Σε άλλα, ανάλογα νομοθετήματα, οι εν λόγω αρχές αναφέρονται ως «διοικητικές αρχές» (βλ. υποσημείωση 41 των παρουσών προτάσεων).

36 — Επισημαίνω επίσης ότι οι Ούγγροι συμβολαιογράφοι δεν περιλαμβάνονται στο αντίστοιχο άρθρο 4, παράγραφος 7, του κανονισμού (ΕΚ) 805/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 2004, περί της θεσπίσεως ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου για τις μη αμφισβητούμενες αξιώσεις (ΕΕ 2004, L 143, σ. 15). A contrario βλ. επίσης υποσημείωση 33 των παρουσών προτάσεων όσον αφορά την αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού 650/2012.

37 — Βλ., για παράδειγμα, τον κανονισμό 805/2004 (ευρωπαϊκός εκτελεστός τίτλος), τον κανονισμό 650/2012 (κληρονομική διαδοχή), τη Σύμβαση του Λουγκάνο της 16ης Σεπτεμβρίου 1988, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2007, L 339, σ. 3), τον κανονισμό (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας, ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) 1347/2000 (ΕΕ 2003, L 338, σ. 1), τον κανονισμό (ΕΚ) 1896/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, για τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής (ΕΕ 2006, L 399, σ. 1), τον κανονισμό (ΕΚ) 4/2009 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2008, για τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων και τη συνεργασία σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής (ΕΕ 2009, L 7, σ. 1), τον κανονισμό (ΕΕ) 606/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιουνίου 2013, για την αμοιβαία αναγνώριση μέτρων προστασίας σε αστικές υποθέσεις (ΕΕ 2013, L 181, σ. 4), και τον κανονισμό (ΕΚ) 861/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2007, για τη θέσπιση ευρωπαϊκής διαδικασίας μικροδιαφορών (ΕΕ 2007, L 199, σ. 1).

38 — Για παράδειγμα, ο όρος «δικαστήριο» μπορεί να προσδιορισθεί σε σχέση με το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού όπως συμβαίνει στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 2201/2003 και στο άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 650/2012. Σε αμφότερες τις περιπτώσεις, τα κράτη μέλη υπέχουν υποχρέωση να κοινοποιήσουν στην Επιτροπή τις (μη δικαστικές) αρχές που εμπίπτουν στον ορισμό του «δικαστηρίου» (κανονισμός 650/2012, άρθρο 79· κανονισμός 2201/2003, άρθρο 68). Μια άλλη προσέγγιση περιλαμβάνει την άμεση παραπομπή στους ορισμούς που διατυπώνει το κράτος μέλος (ήτοι, δικαστήρια είναι οι αρχές που διορίζονται ως τέτοιες από κάθε κράτος). Αυτό ακριβώς προβλέπεται στο άρθρο 62 της Συμβάσεως του Λουγκάνο, στην οποία αναφέρθηκαν ρητώς η Γερμανική και η Ελβετική Κυβέρνηση.

39 — Βλ., για παράδειγμα, άρθρο 3, σημείο 4, του κανονισμού 606/2013, όπου προβλέπεται ότι ως «αρχές έκδοσης» νοούνται οι «δικαστικές αρχές» και ορισμένες άλλες αρχές οι αποφάσεις των οποίων σχετικά με τη λήψη μέτρων «αποτελούν αντικείμενο αναθεώρησης από δικαστική αρχή και έχουν παρόμοια ισχύ και αποτελέσματα με εκείνα μιας απόφασης δικαστικής αρχής για το ίδιο ζήτημα».

40 — Ο κανονισμός 861/2007 υιοθετεί ωστόσο μία άλλη προσέγγιση. Ο εν λόγω κανονισμός δεν περιέχει ορισμό του βασικού όρου «δικαστήριο», αλλά προβλέπει, στις αιτιολογικές σκέψεις του, ότι, για παράδειγμα, το δικαστήριο θα πρέπει να περιλαμβάνει πρόσωπο που έχει τα απαιτούμενα προσόντα για να ασκεί καθήκοντα δικαστού, καθώς και να σέβεται το δικαίωμα στη δίκαιη δίκη και την αρχή της κατ' αντιμωλίαν διαδικασίας (αιτιολογικές σκέψεις 9 και 27).

41 — Όπως προκύπτει από το άρθρο 3 αυτού. Βλ., επίσης, τον κανονισμό 805/2004. Ο κανονισμός 4/2009 δεν προσδιορίζει την έννοια του «δικαστηρίου», αλλά προβλέπει ότι ο όρος «δικαστήριο» περιλαμβάνει «διοικητικές αρχές», οι οποίες απαριθμούνται στο παράρτημα X του εν λόγω κανονισμού (ο σχετικός κατάλογος περιλαμβάνει μεταξύ άλλων τη Σουηδική Αρχή αναγκαστικής είσπραξης).

βαθμό από το νομοθετικό πλαίσιο και τον σκοπό που επιδιώκει κάθε επιμέρους νομοθέτημα. Σε ορισμένες περιπτώσεις είναι σαφές ότι επιδιώκεται να διατυπωθεί ένας συγκεκριμένος και ad hoc ορισμός της εν λόγω έννοιας, ενώ σε άλλες χρησιμοποιείται ένας γενικότερος και μη σαφώς προσδιορισμένος όρος (για τον οποίον παρέχονται διευκρινήσεις).

79. Θα πρέπει συνεπώς να είναι κανείς επιφυλακτικός όσον αφορά την εν συνόλω αναλογική εφαρμογή των φαινομενικώς συναφών ειδικών ορισμών. Εξίσου προβληματική φαίνεται να είναι η διατύπωση ενός ενιαίου και πλήρως περιεκτικού ορισμού της έννοιας του «δικαστηρίου» στο δίκαιο της Ένωσης.

80. Συγχρόνως, όπως παρατήρησαν συγκεκριμένα η Επιτροπή και η Κροατική Κυβέρνηση, ο όρος «δικαστήριο», όπως χρησιμοποιείται στο άρθρο 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού, ταυτίζεται με εκείνον που χρησιμοποιείται στο άρθρο 267 ΣΛΕΕ. Φαίνεται ότι στις περισσότερες γλωσσικές αποδόσεις του κανονισμού, ο σχετικός όρος που χρησιμοποιείται είναι ταυτόσημος με εκείνον που ανέκαθεν χρησιμοποιείται για τον προσδιορισμό των οργάνων που μπορούν να υποβάλλουν προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο.

81. Η σχετική με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ νομολογία είναι πλούσια. Ωστόσο, η συνολική κατ' αναλογίαν εφαρμογή της νομολογίας αυτής φαίνεται προβληματική. Τούτο είναι, βεβαίως, σε ορισμένο βαθμό εφικτό[42], θα πρέπει όμως να έχει πάντοτε κανείς υπόψη ότι ο ορισμός που περιλαμβάνεται στο άρθρο 267 ΣΛΕΕ αναπτύχθηκε σε διαφορετικό πλαίσιο και προς επιδίωξη διαφορετικών σκοπών. Τούτου λεχθέντος, η προσέγγιση που ακολουθήθηκε υπό την ισχύ του άρθρου 267 ΣΛΕΕ εξακολουθεί να αποτελεί χρήσιμο σημείο εκκινήσεως. Άλλωστε, η προσέγγιση αυτή αποδίδει τα βασικά χαρακτηριστικά ενός θεσμικού οργάνου που μπορεί να χαρακτηρισθεί ως «δικαστήριο».

– Ο αποτελούμενος από δύο επίπεδα προτεινόμενος ορισμός

82. Πώς θα πρέπει λοιπόν να προσδιορισθεί η έννοια του «δικαστηρίου» στο πλαίσιο του κανονισμού 1215/2012; Με ποιον τρόπο τα εθνικά δικαστήρια που καλούνται να αναγνωρίσουν και να εκτελέσουν πράξεις που εκδίδουν αλλοδαπά όργανα πρέπει να εξακριβώνουν κατά πόσον τα όργανα αυτά αποτελούν «δικαστήρια»;

83. Για τους ειδικότερους σκοπούς του κανονισμού 1215/2012, θα πρότεινα μία προσέγγιση δύο επιπέδων όσον αφορά την έννοια του «δικαστηρίου», η οποία αποτελείται από:

— έναν βασικό *θεσμικό* ορισμό (ο οποίος στηρίζεται στην απλή παραπομπή στις αναγνωρισμένες δικαιοδοτικές δομές των κρατών μελών),

— ο οποίος, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, συμπληρώνεται από έναν λειτουργικό ορισμό που αποδίδεται από το δίκαιο της Ένωσης (βάσει των κριτηρίων του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, συσταλτικώς όμως εφαρμοζόμενων).

84. Μία τέτοια προσέγγιση δύο επιπέδων, η οποία θα μπορούσε με απλά λόγια να χαρακτηρισθεί ως ένας «θεσμικός ορισμός με βαλβίδα ασφαλείας», θα ανταποκρινόταν, κατά την άποψή μου, καλύτερα στους ειδικότερους σκοπούς του κανονισμού 1215/2012. Αφενός, η προσέγγιση αυτή καθιστά δυνατή την ταχεία διεκπεραίωση της πλειονότητας των τρεχουσών συνήθων υποθέσεων. Αφετέρου, παρέχει και τη δυνατότητα επιλύσεως δυσχερών υποθέσεων με βάση την υφιστάμενη νομολογία του Δικαστηρίου, εφαρμοζόμενη όμως κατά έναν ελαφρώς διαφοροποιημένο τρόπο.

42 — Βλ. απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2006, Wilson (C-506/04, EU:C:2006:587, σκέψεις 47 και 48), στην οποία ο ορισμός που διατυπώθηκε δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ χρησιμοποιήθηκε για τους σκοπούς της ερμηνείας του παραγώγου δικαίου.

85. Ο βασικός ορισμός της έννοιας του «δικαστηρίου» θα πρέπει να είναι απλός και να στηρίζεται σε μια θεσμική προσέγγιση: το «δικαστήριο» είναι ένα δικαιοδοτικό όργανο του κράτους μέλους. Αποτελεί όργανο ενταγμένο στη δικαιοδοτική δομή του και αναγνωρίζεται ως τέτοιο [43].

86. Η θεσμική αυτή προσέγγιση όσον αφορά τον ορισμό του «δικαστηρίου» ενισχύεται από την υφιστάμενη νομολογία του Δικαστηρίου [44]. Στη νομολογία του Δικαστηρίου, συνήθως δεν εξετάζεται καν εάν το υπό κρίση όργανο αποτελεί «δικαστήριο». Για παράδειγμα, με βάση τη δικαστηριακή πρακτική, το High Court of Justice στη Μεγάλη Βρετανία [45], το Arondissementsrechtsbank (τοπικό δικαστήριο στην Ολλανδία) [46], ή το Tribunal de Grande Instance (περιφερειακό δικαστήριο στη Γαλλία) [47] αποτελούν αναμφισβήτητα «δικαστήρια».

87. Η συζήτηση στις υποθέσεις αυτές επικεντρώνεται περισσότερο στον τύπο της διαδικασίας που διεξήχθη και στο κατά πόσον το μέτρο που ελήφθη ισοδυναμεί με «απόφαση» κατά την έννοια των όσων προβλέπονται στο άρθρο 2, στοιχείο α′, του κανονισμού. Το ζήτημα αυτό μπορεί να ερείδεται, για παράδειγμα, λόγω της μονομερούς ή προσωρινής φύσεως της ένδικης διαδικασίας. Με άλλα λόγια, η «λειτουργική» ή «διαδικαστική» ανάλυση περιορίζεται κυρίως στην αξιολόγηση της *πράξεως*, και όχι του *θεσμικού οργάνου* που την εκδίδει.

88. Αυτό που ενδεχομένως έχει μεγαλύτερη σημασία είναι ότι ο βασικός θεσμικός ορισμός του «δικαστηρίου», εκτός του ότι εναρμονίζεται με τη πρωτογενή έννοια του όρου, αντανακλά επιπλέον και τον σκοπό που επιδιώκεται με τον κανονισμό. Ο σκοπός αυτός συνίσταται στην αμοιβαία αναγνώριση των αποφάσεων, καθώς και στην επίτευξη της ταχύτητας και της προβλεψιμότητας στον τομέα της απονομής της δικαιοσύνης. Για να επιτευχθεί ο σκοπός αυτός, απαιτείται απλοποίηση. Είναι σαφές ότι μία κατά περίπτωση ανάλυση δεν είναι πρόσφορη για την επίτευξή του. Περαιτέρω, απαιτείται εμπιστοσύνη. Εφόσον το οικείο όργανο του κράτους μέλους που εκδίδει την προς εκτέλεση πράξη περιλαμβάνεται σαφώς (ή δεν περιλαμβάνεται) στα δικαιοδοτικά θεσμικά του όργανα, για ποιο λόγο το κράτος μέλος που θα την εκτελέσει να αμφισβητήσει το γεγονός αυτό, εκτός και αν πρόκειται για εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις [48];

89. Συναφές με τον γενικό αυτόν σκοπό είναι και ένα λειτουργικό ζήτημα: αν ο βασικός ορισμός του «δικαστηρίου» στο πλαίσιο του κανονισμού 1215/2012 ήταν ένας αυτοτελής ορισμός του δικαίου της Ένωσης, θα απαιτούσε το Δικαστήριο να εξακριβώνουν τα εθνικά δικαστήρια το κατά πόσον πληρούνται όλα τα στοιχεία του ορισμού αυτού σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση που θα ζητούνταν η αναγνώριση αποφάσεων δυνάμει του κανονισμού αυτού; Θα όφειλε κάθε δικαστής πρωτοβαθμίου δικαστηρίου στο κράτος μέλος Χ, που θα καλούνταν να εκτελέσει μια απόφαση, να ελέγχει αν το πρωτοβάθμιο δικαστήριο του κράτους μέλους Ψ, που εξέδωσε την απόφαση, αποτελεί ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαιοδοτικό όργανο, αν ιδρύθηκε δια νόμου, αν διαθέτει μονιμότητα καθώς και αν η ενώπιόν του διαδικασία διεξήχθη κατ' αντιμωλίαν;

90. Η εύλογη απάντηση είναι ασφαλώς όχι. Συνεπώς, ο βασικός ορισμός είναι αναγκαστικά θεσμικός: τα δικαστήρια που αποτελούν μέρος της τυπικής δικαιοδοτικής δομής ενός κράτους μέλους θεωρούνται κατά τεκμήριο «δικαστήρια» για τον σκοπό του κανονισμού 1215/2012, χωρίς να απαιτείται περαιτέρω έλεγχος κατά περίπτωση. Επαναλαμβάνω, ότι το γεγονός αυτό αποτελεί έκφραση αμοιβαίας εμπιστοσύνης: εκτός και αν αποδειχθεί σαφώς το αντίθετο, η αντίληψη περί της τυπικής έννοιας του δικαστηρίου είναι κοινή.

43 — Παρότι δεν ενδιαφέρει εν προκειμένω, από τον ορισμό αυτόν δεν θα πρέπει καταρχήν να εξαιρούνται τα δικαστήρια που είναι κοινά σε διάφορα κράτη μέλη, όπως είναι το Δικαστήριο της Benelux (βλ. αιτιολογική σκέψη 11 του κανονισμού).

44 — Αποφάσεις της 2ας Ιουνίου 1994, Solo Kleinmotoren (C-414/92, EU:C:1994:221, σκέψη 17), και της 14ης Οκτωβρίου 2004, Mærsk Olie & Gas (C-39/02, EU:C:2004:615, σκέψη 45). Στις υποθέσεις αυτές το Δικαστήριο χρησιμοποιεί τον όρο «δικαιοδοτικό όργανο» προφανώς ως συνώνυμο του όρου δικαστήριο.

45 — Απόφαση της 2ας Απριλίου 2009, Gambazzi (C-394/07, EU:C:2009:219).

46 — Προαναφερθείσα απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2004, Mærsk Olie & Gas (C-39/02, EU:C:2004:615).

47 — Απόφαση της 21ης Μαΐου 1980, Denilauler (C-125/79, EU:C:1980:130).

48 — Τούτο δεν προκαταλαμβάνει, βεβαίως, τον χαρακτηρισμό της σχετικής πράξεως ως «αποφάσεως».

91. Η υιοθέτηση ενός θεσμικού βασικού ορισμού έχει μία ακόμα σημαντική πρακτική συνέπεια: παρέχει τη δυνατότητα της *εσωτερικής εκχωρήσεως αρμοδιοτήτων* στο πλαίσιο των εθνικών δικαστηρίων, και ειδικότερα των πρωτοβαθμίων δικαστηρίων. Το γεγονός ότι ένα μέτρο που ελήφθη από το θεσμικό όργανο υπογράφεται από έναν υπάλληλο, δικαστικό γραμματέα, ή άλλον νομίμως εξουσιοδοτημένο κατά το εθνικό δίκαιο υπάλληλο του δικαστηρίου, συνήθως στο πλαίσιο συνοπτικών διαδικασιών, διαδικασιών εκούσιας δικαιοδοσίας ή διαδικασιών μικροδιαφορών, δεν θέτει υπό αμφισβήτηση τον χαρακτηρισμό του θεσμικού αυτού οργάνου ως «δικαστηρίου». Το ποιος ακριβώς αποφαίνεται ή υπογράφει ενδέχεται να έχει σημασία για τον καθορισμό του κατά πόσον το μέτρο συνιστά «απόφαση», ωστόσο το ζήτημα αυτό είναι διαφορετικό.

92. Αντιθέτως, στην περίπτωση που ένα κράτος μέλος επιλέξει να εκχωρήσει και αυτήν ακόμα τη δικαστική λειτουργία σε *εξωτερικό* όργανο, ήτοι σε όργανο εκτός του δικαιοδοτικού του συστήματος, το όργανο στον οποίο έγινε η εκχώρηση δεν μπορεί, εκ μόνου του γεγονότος αυτού, να χαρακτηριστεί εξ ορισμού ως «δικαστήριο».

93. Έχω την άποψη ότι η παράβλεψη της διακρίσεως αυτής θα προσέκρουε στη πρωτογενή έννοια του «δικαστηρίου», καθώς και στη δομή των άρθρων 2 και 3 του κανονισμού. Θα επέφερε επίσης αρκετά σημαντικές δυσμενείς και ανεπιθύμητες συνέπειες.

94. Ωστόσο, οι βασικοί κανόνες, μολονότι αποτελούν τη βέλτιστη πρακτική λύση στην πλειονότητα των περιπτώσεων[49], δεν επαρκούν για την επίλυση του ζητήματος. Μπορεί πάντοτε να υπάρξουν απρόβλεπτες και εξαιρετικές περιπτώσεις. Επιπλέον, η υιοθέτηση ενός αμιγώς εθνικού θεσμικού ορισμού της έννοιας του «δικαστηρίου» θα είχε εν τέλει ως συνέπεια ο ορισμός αυτός να εξαρτάται πλήρως από τα κράτη μέλη και τις επιλογές που αυτά κάνουν όσο αφορά τη δικαιοδοτική τους δομή. Το γεγονός αυτό θα καθιστούσε άνευ περιεχομένου την ευρωπαϊκή διάσταση της σχετικής έννοιας[50]. Συγχρόνως, δεν είναι σκόπιμη η διατύπωση ενός μεμονωμένου και πλήρως αυτοτελούς ορισμού της έννοιας του «δικαστηρίου» στο δίκαιο της Ένωσης, δεδομένου του σκοπού που επιδιώκεται σχετικώς. Για τους λόγους που εκτέθηκαν ανωτέρω, το γεγονός αυτό θα συνεπαγόταν επίσης μια σειρά από πρακτικές δυσχέρειες. Συνεπώς, για τη διατύπωση του σχετικού ορισμού απαιτείται να ληφθεί υπόψη τόσο η εθνική όσο και η ευρωπαϊκή διάσταση, κατ' αντιστοιχία προς το πρώτο και το δεύτερο επίπεδο της προσεγγίσεως που προτείνω εν προκειμένω.

95. Όσον αφορά το δεύτερο επίπεδο της προσεγγίσεως που προτείνω, μπορώ να σκεφθώ δύο (τουλάχιστον) περιπτώσεις στις οποίες ο βασικός θεσμικός ορισμός θα μπορούσε ενδεχομένως *κατ' εξαίρεση* να τεθεί υπό αμφισβήτηση και να δοθεί η αφορμή για μια περισσότερο ευέλικτη εκτίμηση όσον αφορά το αν ένα όργανο αποτελεί ή όχι δικαστήριο.

96. Πρώτον, πρόκειται για την περίπτωση κατά την οποία η εξουσία εκδόσεως αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις που κατά βάση εμπίπτουν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κανονισμού έχει εκχωρηθεί *εσωτερικώς* στο πλαίσιο του δικαιοδοτικού συστήματος του κράτους μέλους, αλλά κατά τρόπο που να εγείρει σοβαρές και εύλογες ανησυχίες συνταγματικής φύσεως σε άλλα κράτη μέλη. Δύο σενάρια είναι πιθανόν να συμβούν στην περίπτωση αυτή: το κράτος μέλος ενδέχεται να προσδιορίσει ως «τακτικά δικαστήρια», στο πλαίσιο του δικαιοδοτικού του συστήματος, θεσμικά όργανα και/ή πρόσωπα τα οποία, παρά τον τυπικό τους χαρακτηρισμό, απλώς δεν αναγνωρίζονται ως δικαιοδοτικά όργανα σε άλλα κράτη μέλη[51]. Εναλλακτικώς, και πάλι σε εντελώς εξαιρετικές

49 — Πολύ δε περισσότερο λόγω του γεγονότος ότι από τη θέση σε ισχύ της Συμβάσεως των Βρυξελλών πριν από 40 χρόνια, το Δικαστήριο ουδέποτε εξέτασε λεπτομερώς τη συγκεκριμένη έννοια του «δικαστηρίου» στο πλαίσιο αυτό.

50 — Μία ένδειξη περί του ότι δεν υπήρχε πράγματι η πρόθεση αυτή στην περίπτωση του κανονισμού 1215/2012 είναι το γεγονός ότι η αρχική πρόταση κανονισμού της Επιτροπής περιελάμβανε τον ορισμό του «δικαστηρίου» ως «κάθε αρχής που ορίζεται από κράτος μέλος» (πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, COM/2010/0748 τελικό – COD 2010/0383, άρθρο 2, περίπτωση γ'). Ο ορισμός αυτός, ωστόσο δεν διατηρήθηκε.

51 — Στην περίπτωση αυτή θα μπορούσαν να παρατεθούν μία σειρά από ακραία παραδείγματα. Ωστόσο, θα ήταν ίσως σημαντικότερο να τονιστεί η σκοπιμότητα ενός αυτοτελούς ορισμού κατά το δίκαιο της Ένωσης στις περιπτώσεις αυτές, ο οποίος ενδέχεται να μην εξυπηρετεί πρωτίστως το συμφέρον της Ένωσης, αλλά το συμφέρον των λοιπών κρατών μελών.

περιπτώσεις, ενδέχεται να υπάρξουν δυσλειτουργίες στα τακτικά δικαστήρια ενός κράτους μέλους οι οποίες θα καταστήσουν προβληματική την αυτόματη αμοιβαία αναγνώριση των αποφάσεων [52]. Σε αμφότερα τα σενάρια αυτά, μία αξιολόγηση των σχετικών οργάνων που θα βασίζεται στον αυτόνομο ορισμό του δικαίου της Ένωσης θα μπορούσε να λειτουργήσει επανορθωτικά.

97. Η δεύτερη περίπτωση είναι αυτή κατά την οποία μία αρμοδιότητα που θα μπορούσε να θεωρηθεί ως δικαστική λειτουργία εκχωρείται *εξωτερικώς* σε όργανο που δεν αποτελεί καταρχήν μέρος του δικαιοδοτικού συστήματος του κράτους μέλους. Το δεύτερο αυτό σενάριο φαίνεται να είναι πολύ περισσότερο πιθανό να συμβεί σε σχέση με το πρώτο. Πράγματι, στην παρούσα υπόθεση φαίνεται να έχει συμβεί ακριβώς αυτό. Επαναλαμβάνω ότι θα πρέπει να μπορεί κανείς να ανατρέξει σ' έναν περισσότερο ευέλικτο ορισμό της έννοιας του «δικαστηρίου», που να βασίζεται αμιγώς στο δίκαιο της Ένωσης.

98. Ποιος θα πρέπει να είναι ο ορισμός αυτός; Για τους λόγους που εξέθεσα ανωτέρω, δεν θεωρώ σκόπιμο να εφαρμόζονται συλλήβδην ορισμοί που αναπτύχθηκαν εντός του διαφορετικού πλαισίου άλλων νομοθετημάτων του παραγώγου δικαίου.

99. Συγχρόνως, όπως προανέφερα (σημείο 80 των παρουσών προτάσεων), στο κείμενο του κανονισμού 1215/2012 γίνεται χρήση της ίδιας ορολογίας με εκείνη που χρησιμοποιείται στο άρθρο 267 ΣΛΕΕ.

100. Υπάρχουν σημαντικοί λόγοι κανονιστικής και πρακτικής φύσεως για να μην χρειαστεί να ανακαλύψουμε εκ νέου τον τροχό, να δημιουργήσουμε δηλαδή νέους ορισμούς εκ του μηδενός. Από κανονιστική άποψη, η συνοχή στη νομοθεσία αποτελεί σημαντικό παράγοντα για την διασφάλιση της προβλεψιμότητας και της νομιμότητας. Όπως προαναφέρθηκε στα σημεία 77 και 78, ο συγκεκριμένος τομέας χαρακτηρίζεται ήδη από σημαντικού βαθμού ιδιαιτερότητα όσον αφορά τη διατύπωση ορισμών. Κατά συνέπεια, η πλέον ενδεδειγμένη ενέργεια φαίνεται να είναι μια σταδιακή προσπάθεια για τη σύγκλιση των επί μέρους νομοθετημάτων, παρά η διατύπωση ενός επιπλέον νέου ορισμού της σχετικής έννοιας. Από πρακτική άποψη, το κριτήριο του άρθρου 267 ΣΛΕΕ αποδίδει ήδη σε σημαντικό βαθμό τα ουσιώδη χαρακτηριστικά ενός δικαιοδοτικού οργάνου που μπορεί να χαρακτηρισθεί ως «δικαστήριο».

101. Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, σε περιπτώσεις όπως αυτή της παρούσας υποθέσεως, στο πλαίσιο της οποίας αμφισβητείται ο βασικός θεσμικός χαρακτηρισμός ενός οργάνου, προτείνω να επαναξιολογείται ο χαρακτηρισμός αυτός βάσει των χαρακτηριστικών που χρησιμοποιούνται για τον προσδιορισμό της έννοιας των «δικαστηρίων» στο πλαίσιο της σχετικής με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ νομολογίας του Δικαστηρίου. Τούτο σημαίνει ότι πρέπει να εξακριβωθεί εάν το επίμαχο εθνικό όργανο φέρει όλα τα επιμέρους χαρακτηριστικά που τυπικώς περιλαμβάνονται στον ορισμό αυτόν, τα οποία είναι: η ίδρυση του οργάνου αυτού δια νόμου· η μονιμότητά του· ο δεσμευτικός χαρακτήρας της δικαιοδοσίας του· ο κατ' αντιμωλίαν χαρακτήρας της ενώπιόν του διαδικασίας, ήτοι να πρόκειται για δικαιοδοτική διαδικασία εκατέρωθεν ακροάσεως· η εκ μέρους του οργάνου αυτού εφαρμογή κανόνων δικαίου· καθώς και η ανεξαρτησία του [53].

102. Ωστόσο, το να μην χρειαστεί να ανακαλύψει κανείς εκ νέου τον τροχό δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί και να τροποποιήσει ή να προσαρμόσει τον τρόπο με τον οποίον αυτός χρησιμοποιείται. Στην παρούσα υπόθεση, η προσαρμογή δεν συνίσταται στο είδος των κριτηρίων που θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν, αλλά στον τρόπο με τον οποίον αυτά θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν στο ειδικότερο πλαίσιο του κανονισμού 1215/2012.

52 — Βλ., υπό ευρύτερη αναλογία, απόφαση της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi (C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψεις 98 επ.)

53 — Βλ., για παράδειγμα, απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 1997, Dorsch Consult (C-54/96, EU:C:1997:413, σκέψη 23), η οποία προσφάτως επιβεβαιώθηκε με την απόφαση της 24ης Μαΐου 2016, MT Højgaard και Züblin (C-396/14, EU:C:2016:347, σκέψη 23).

103. Η προσαρμογή που προτείνω, εν προκειμένω, λαμβάνει υπόψη τους διαφορετικούς σκοπούς που επιδιώκονται, αφενός, με τη διαδικασία της προδικαστικής παραπομπής, αφετέρου, με τον κανονισμό. Η διαδικασία προδικαστικής παραπομπής δρομολογεί τον διάλογο μεταξύ των δικαστών και προάγει την ομοιόμορφη εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης. Ο δε κανονισμός αποτελεί ένα μέσο για την αμοιβαία αναγνώριση και την ελεύθερη κυκλοφορία των αποφάσεων, με τον οποίον επιδιώκεται η επίτευξη ταχύτητας, απλοποιήσεως και προβλεψιμότητας[54], επί τη βάσει όμως της αμοιβαίας διασφαλίσεως επαρκών προϋποθέσεων δικαστικής προστασίας.

104. Η διαφοροποίηση αυτή ως προς τον σκοπό πρέπει, κατά βάση, να αντανακλάται στη διαφοροποίηση του τρόπου εφαρμογής των ίδιων κριτηρίων. Στο πλαίσιο της κρίσεως περί του παραδεκτού των αιτήσεων προδικαστικής αποφάσεως, η πρακτική θα μπορούσε ενδεχομένως να συνοψισθεί σε μία επιεική προσέγγιση του τύπου «εν αμφιβολία υπέρ του παραδεκτού». Σύμφωνα με παλαιότερες, περισσότερο γλαφυρές, αναφορές στην ευελιξία αυτή, θα μπορούσε να δοθεί απάντηση ακόμα και σε προδικαστικό ερώτημα που θα υπέβαλε ο Sancho Panza υπό την ιδιότητα του κυβερνήτη της νήσου Barataria[55].

105. Λαμβανομένου, ωστόσο, υπόψη του τελείως διαφορετικού πλαισίου καθώς και του σκοπού που επιδιώκει ο κανονισμός, τα ίδια αυτά κριτήρια θα πρέπει κατά την άποψή μου να εφαρμοσθούν *συσταλτικώς*. Πράγματι, η αμοιβαία εμπιστοσύνη καθιστά αναγκαία την ύπαρξη σαφήνειας και τη διασφάλιση ότι, σε οριακές περιπτώσεις, οι πράξεις του οργάνου που ένα κράτος μέλος καλείται να εκτελέσει παρέχουν επαρκείς εγγυήσεις όσον αφορά την ανεξαρτησία, την αμεροληψία, την τήρηση διαδικασίας εκατέρωθεν ακροάσεως, καθώς και την εν συνόλω προστασία των δικαιωμάτων άμυνας. Συνεπώς, τα στοιχεία που απαριθμήθηκαν ανωτέρω (σημείο 101) δεν πρέπει να θεωρούνται προαιρετικά ούτε πρέπει να επανακαθορίζεται η σπουδαιότητά τους στο πλαίσιο μιας συνολικής αξιολογήσεως. Αντιθέτως, προτείνω τα στοιχεία αυτά να λαμβάνονται υποχρεωτικώς υπόψη.

106. Με άλλα λόγια, στο ειδικό πλαίσιο του κανονισμού 1215/2012, η προσέγγιση όσον αφορά το δεύτερο επίπεδο της ενδεχόμενης λειτουργικής αξιολογήσεως της φύσεως ενός εθνικού οργάνου πρέπει να έχει συσταλτικό χαρακτήρα: πρέπει να πληρούνται όλα τα κριτήρια, χωρίς να υφίσταται η δυνατότητα αναπληρώσεως κάποιου από αυτά ή μιας συνολικής αξιολογήσεως[56].

107. Συνοψίζοντας, για να απαντήσουμε στη δονκιχωτική μεταφορά που αναφέρθηκε ανωτέρω: μπορεί κανείς, διευρύνοντας τον ορισμό του δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, να κάνει δεκτό ερώτημα που υποβλήθηκε από τον Sancho Panza ως κυβερνήτη της νήσου Barataria. Άλλωστε, θα πρέπει γενικώς να επικροτείται η παροχή απαντήσεων σε ερωτήματα που υποβάλλονται με σκοπό τη διασφάλιση της ενότητας και της σαφήνειας της νομοθεσίας. Η εκτέλεση, ωστόσο, αποφάσεων που εκδόθηκαν από τον κυβερνήτη Sancho Panza σε βάρος προσώπων που κατοικούν σε άλλες νήσους αποτελεί ένα τελείως διαφορετικό ζήτημα.

– Εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση

108. Στην παρούσα υπόθεση και επί τη βάσει της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως και των παρατηρήσεων που κατατέθηκαν στο Δικαστήριο, οι Κροάτες συμβολαιογράφοι δεν φαίνεται να πληρούν τον βασικό θεσμικό ορισμό του «δικαστηρίου».

109. Θα μπορούσαν παρά ταύτα να χαρακτηρισθούν ως «δικαστήρια» σύμφωνα με το δεύτερο επίπεδο της προσεγγίσεως που προτείνω, δηλαδή κατ' εφαρμογήν των κριτηρίων που απορρέουν από το άρθρο 267;

54 — Απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung κ.λπ. (C-456/11, EU:C:2012:719, σκέψη 26).

55 — Βλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Ruiz-Jarabo Colomer στην υπόθεση De Coster (C-17/00, EU:C:2001:366, σημείο 14).

56 — Τα εθνικά δικαστήρια δικαιούνται βεβαίως (και ενίοτε υποχρεούνται) να συμβουλεύονται το Δικαστήριο της Ένωσης σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ σε οριακές περιπτώσεις.

110. Αρκετά από τα κριτήρια αυτά πληρούνται ενδεχομένως στην παρούσα υπόθεση, όπως υποστήριξε κατά βάση η Κροατική Κυβέρνηση. Το κατά πόσον αυτό πράγματι ισχύει εναπόκειται εν τέλει στην κρίση του εθνικού δικαστηρίου.

111. Ωστόσο, κατά την άποψή μου, όπως επισήμανε η Επιτροπή και αναλύθηκε περαιτέρω κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η διαδικασία ενώπιον των Κροατών συμβολαιογράφων, όπως αυτή περιγράφεται στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, δεν φαίνεται να διεξάγεται κατ' αντιμωλίαν. Συγκεκριμένα, αυτό προκύπτει εξ ορισμού, δεδομένου ότι αρμόδια για την εκδίκαση πραγματικών διαφορών είναι τα δικαστήρια, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 282, παράγραφος 3, του νόμου περί αναγκαστικής εκτελέσεως.

112. Στις περιπτώσεις εφαρμογής του ορισμού του «δικαστηρίου» δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, η κατ' αντιμωλίαν φύση της διαδικασίας δεν αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση. Ωστόσο, για τους λόγους που εκτέθηκαν ανωτέρω, εκτιμώ ότι πρέπει να θεωρείται αναγκαία προϋπόθεση για τον προσδιορισμό του «δικαστηρίου» κατά την έννοια του κανονισμού.

113. Ακόμα και στην περίπτωση που η διαδικασία *μπορεί* να διεξαχθεί κατ' αντιμωλίαν (και μάλιστα ευχερώς), κατόπιν παραπομπής της υποθέσεως σε έτερο όργανο, έχω την άποψη ότι το γεγονός αυτό δεν επαρκεί για τον χαρακτηρισμό του παραπέμποντος οργάνου ως «δικαστηρίου» κατά την έννοια του κανονισμού. Ο λόγος είναι απλός: η πραγματικά κατ' αντιμωλίαν δικαιοδοτική διαδικασία θα διεξαχθεί ενώπιον του δικαστηρίου, και όχι ενώπιον του συμβολαιογράφου.

iii) Πρόταση επί του δεύτερου ερωτήματος

114. Για τους λόγους που εκτέθηκαν ανωτέρω, προτείνω το Δικαστήριο να απαντήσει στο δεύτερο ερώτημα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο ως ακολούθως: προκειμένου ένα όργανο να χαρακτηρισθεί ως «δικαστήριο» κατά την έννοια του κανονισμού 1215/2012 θα πρέπει να αποτελεί δικαιοδοτικό όργανο ενός κράτους μέλους ενταγμένο στο δικαιοδοτικό του σύστημα. Εν αμφιβολία, ωστόσο, ένα τέτοιο όργανο μπορεί παρά ταύτα να εμπίπτει στην έννοια του «δικαστηρίου», εφόσον πληροί τα ακόλουθα κριτήρια (i) ιδρύεται διά νόμου, (ii) διαθέτει μονιμότητα, (iii) η δικαιοδοσία του είναι δεσμευτική, (iv) η ενώπιόν του διαδικασία διεξάγεται κατ' αντιμωλίαν, (v) εφαρμόζει κανόνες δικαίου και (vi) διαθέτει ανεξαρτησία.

V – Πρόταση

115. Προτείνω το Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα που του υποβλήθηκαν από το Općinski sud u Puli-Pola (πρωτοδικείο Pula, Κροατία) ως εξής:

Πρώτο ερώτημα

Ο κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει εφαρμογή σε περιπτώσεις, όπως αυτή της παρούσας υποθέσεως, όπου μια σύμβαση για την παραχώρηση της χρήσεως θέσεως σταθμεύσεως συνάπτεται μεταξύ, αφενός μεν, ενός ιδιώτη, αφετέρου δε, ενός νομικού προσώπου που ανήκει σε δημόσια αρχή, εφόσον το δεύτερο δεν ασκεί δημόσια εξουσία.

Δεύτερο ερώτημα

Προκειμένου ένα όργανο να χαρακτηρισθεί ως «δικαστήριο» κατά την έννοια του κανονισμού 1215/2012 θα πρέπει να αποτελεί δικαιοδοτικό όργανο κράτους μέλους ενταγμένο στο δικαιοδοτικό του σύστημα Εν αμφιβολία, ωστόσο, ένα τέτοιο όργανο μπορεί παρά ταύτα να εμπίπτει

στην έννοια του «δικαστηρίου», εφόσον πληροί τα ακόλουθα κριτήρια: (i) ιδρύεται δια νόμου, (ii) διαθέτει μονιμότητα, (iii) η δικαιοδοσία του είναι δεσμευτική, (iv) η ενώπιόν του διαδικασία διεξάγεται κατ' αντιμωλίαν, (v) εφαρμόζει κανόνες δικαίου και (vi) διαθέτει ανεξαρτησία.